

rettere, selv om nogle Sygdomme skulde være den første umiddelbare Følge deraf, at lade dem faae idetmindste en Forsmag paa Leivvæsenet, istedetfor at lade dem tilbringe endeel af deres Tid i en Vagtsue? Man bør vistnok gaae ud fra det Princip at gjøre Fredstjenesten saa analog, saa overensstemmende med de eventuelle Krigsforhold, som det vel er muligt, og dertil mener jeg, at denne Leivtjeneste fortrinligt kan bidrage. Jeg maa give den ærede Krigsminister Ret i, at Forfremmelser ikke bør stee ved Valg; dette er ganske vist ikke rigtigt. Hvor Befalingsmanden ansættes af Regjeringen og i Særdeleshed i en virkelig Hærstyrke, er det ikke rigtigt at lade Forfremmelsen stee ved Valg; thi dette kunde give Anledning til mange Ulemper, som jeg ikke finder Grund til at ubiville; maaskee kan det gaae an i en Borgervæbning, det er muligt, skjøndt dog kun med Nød og Neppe; thi selv der kan dette System fremkalde Rivninger; men i en virkelig Krigstyrke kan jeg ikke finde det rigtigt at anvende dette Princip. Man kunde ligesaa godt sige — et Medlem, som ikke i denne Session har sin Plads her i Thinget, har tidligere stærkt holdt paa Forfremmelse ved Valg —, at det kunde give Anledning til Dientjeneri mod Eigemænd, som man nu siger, at det kan have samme Følge med Hensyn til Overmænd. Den høitærede Minister yttrede ogsaa, at Garnisonstjenesten ikke var aldeles unyttig, at den kunde bidrage til Uddannelsen. Dertil skal jeg bemærke, at, selv om den ikke var aldeles unyttig, saa troer jeg dog ikke, at den Nytte, som den medfører, vil kunne opveie de Ulemper, som den har til Følge; i det Mindste kan den ringe Nytte, den gjør, ikke opveie de Bekostninger, der ere forbundne dermed. Jeg troer imidlertid, at den ligesom er til Ulempe, idet den bringer ind i de Værnepligtiges hele Opfattelsesmaade en vis Sløvhed og en vis Fjernelse fra Betragtningen af de virkelige Forhold, hvilket man helst maa undgaae. Dernæst yttrede den høitærede Krigsminister, at alle de Stater, som vilde hævde deres Selvstændighed, anvendte forholdsvis ligesaa Meget paa deres Væbning, som her er foreslaaet; men jeg troer ikke, at disse Forhold saaledes kunne sammenstilles. Denne Betragt-

ning, at en saadan Sammenstilling ikke holder Stik, kan anvendes paa flere af Livets Forhold; det gjælder ogsaa med Hensyn til Stater. Hvorledes end Skattefordelingen er, saa er en ringe Skat for den Uformuende, den Fattige, i Gjennemsnit taget, altid langt større og byrdefuldere, end en meget højere Skat forholdsvis er for den Rige, selv om man sammenligner deres Skatteevne. Paa samme Maade mener jeg, det gaaer med Staterne; de store Stater, der have uhyre Resourcer til deres Naadighed, bør vi ikke sammenligne os med; thi den Byrde, der kommer til at hvile paa den mindre Stats Befolkning som Udgift til Forsvarsvæsenet, er forholdsvis langt større for hver enkelt Stattebyrde, end den meget højere Udgift bliver for Beboerne i en større Stat. Jeg er overbevist om, at den høitærede Minister vil finde det rigtigt, at jeg tillader mig at gjøre denne store Forskjel og udtaler, at jeg ikke kunde finde det ganske rigtigt, at man vilde anstille en saadan Sammenligning efter Folketallet mellem de større og mindre Stater. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Luzen) yttrede igaar imod en Almuevæbning, at der i denne kun var en løs Sammenhang tilstede, at Måsserne ikke saaledes kunde bringes til Anvendelse, og at en mindre, men concentreret Styrke vilde være langt at foretrække. Dertil vil jeg svare, at fordi man mere umiddelbart indbringer Måsserne i Væbningsvæsenet, derfor troer jeg ikke, der bliver en mere løs Sammenhang, og da den ærede Minister har sagt, at den nærværende Hærplan var et Skridt henimod en Militz, saa maa han dog til Slutning finde, at det er dette, hvortil vi maae komme. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds yttrede, at vi kunde sammenligne os med Schweiz; ligesom vi stillede os til Forsvar bag vore Sunde, saaledes stillede Schweitzerne sig til Forsvar bag deres Bjerge. Nei, de stillede sig ikke bag deres Bjerge, men i deres Bjergkløfter, og der var det, de slog Østerrigerne i de blodige Kampe, som fandt Sted mellem Østerrigerne og dem. Om Stillingen yttrede ligeledes den ærede Rigsdagsmand, at den honnerte Ambition næsten forbyder, at den unge Mand gaaer ind i Hæren, naar han kan fritjære sig. Jeg har